

[Antonsen.]
 fra 1863. Hvad den ene angår, var der tale om en færdselslovovertrædelse, og dér er det selvfølgelig rimeligt, at den pågældende skal opgive navn og adresse eller fremvise kørekort, hvilket jo er det samme; i det andet tilfælde var politiet ude at eftersøge en person; de besøgte hans stamkafé og så dér en person, der lignede ham, og spurgte, hvad den pågældende hed. Den pågældende nægtede at opgive sit navn og blev derpå anholdt, hvorefter det viste sig, at han ikke var identisk med den, der var eftersøgt. Den pågældende blev imidlertid ikke straffet, men fik heller ikke — og det er den dom, der refereres — erstatning for uberettiget fængsling.

Jeg erkender, at i begge disse tilfælde var det berettiget, at politiet krævede navn og adresse oplyst af de pågældende; men det kan dog ikke være meningen, at politiet skal kunne f. eks. stille sig op på Strøget og afkræve navn og adresse af samtlige personer. Der må være grænser for denne adgang.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I anledning af hr. Antonsens spørgsmål skal jeg indledningsvis redegøre for omstændighederne ved den konkrete sag, der danner baggrund for spørgsmålet.

Den 26. maj i år kl. ca. 3³⁰, altså om natten, blev to polititjenestemænd, der patruljerede på Rådhuspladsen, opmærksom på en ung kvinde, hvis opførelse virkede påfaldende. Da hun muligvis kunne være i vanskeligheder, henvendte de sig til hende for om muligt at yde hendes hjælp. Da hun herunder nægtede at oplyse sit navn og sin bopæl, og da betjentene fortsat fandt hendes opførsel ejendommelig, anså de det for rigtigst at indbringe hende til politistationen. Da hun her opretholdt sin vægring ved at give oplysning om sin identitet, og da også den vagthavende politiassistent fandt, at hun virkede psykisk påfaldende, skønnede politiet det uforvarsligt at lade hende gå, før hendes identitet var fastslået. Da det endnu tidligt på eftermiddagen den 26. maj ikke var lykkedes at fastslå denne, blev hun fremstillet i dommer-vagten, hvor hun, der fortsat ikke ville identificere sig, blev idømt en bøde på 100 kr. for overtrædelse af Københavns politi-

lovs § 13. Da hun var uden midler, blev hun straks hensat til afsoning af forvandlingsstraffen, 3 dages hæfte.

Som led i bestræbelserne for at identificere og dermed hjælpe hende blev hun derefter den følgende dags formiddag overgivet til politiets hjælpetjeneste, der foranledigede hende lægeundersøgt og på grundlag heraf indlagt på hospital. Hun kom altså ikke til at fuldføre afsoningen af de 3 dages hæfte.

Den 28. maj lykkedes det endelig politiet på grundlag af en henvendelse fra den unge kvindes mor, som havde set sagen refereret i dagspressen, at få hende identificeret og herved tillige at få fastslået, at hun var undergivet forsorg og indlagt på et forsorgscenter i Nordsjælland.

Hjemmel for politiets krav om, at den unge kvinde skulle opgive navn og bopæl, og for, da hun vægrede sig herved, at handle, som jeg har refereret, findes, som det er nævnt i hr. Antonsens spørgsmål, i lov af 11. februar 1863 angående omordning af Københavns politi m. v. § 13, hvorefter enhver under bødeansvar er pligtig til, når som helst det forlanges af en ved det udøvende politi ansat, som enten er i uniform eller foreviser politiskilt eller polititegn, at opgive sit navn og sin bopæl. Tilsvarende bestemmelse findes i lov nr. 21 af 4. februar 1871, for så vidt angår politiet uden for København.

En adgang som den foreliggende for politiet til at kræve navn og bopæl oplyst forekommer indlysende nødvendig, for at politiet kan løse sine opgaver. Da hr. Antonsen, så vidt jeg nu har forstået ham, er enig heri, skal jeg ikke gå nærmere ind herpå, men indskrænke mig til en vurdering af berettigelsen af politiets handlemåde i det foreliggende tilfælde.

Ved denne vurdering lægger jeg vægt på, at politiet, da det rettede henvendelse til den unge pige, skønnede, at hun trængte til bistand og muligvis var bortgæet fra forsorgshjem el. lign. Som hendes standpunkt var, var det, selv om man forsøgte derpå, ikke muligt straks at hjælpe hende; men anvendelse af politilovens hjemmel til idømmelse af en bøde og hensættelse til afsoning straks af den fastsatte forvandlingsstraf gav politiet mulighed for at arbejde videre med spørgsmålet om at finde frem til passende hjælpeforanstaltninger.